

ע"פ 40/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו בית משפט לעורורים פליליים

ע"פ 40/15

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט י' עמיהת
כבוד השופט צ' זילברטל

לפני:

המעעררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 19.11.2014 בתפ"ח 39260-09-13 שניתן על
ידי כבוד השופטים: מ' גלעד, ר' פוקס, ד' פיש

תאריך הישיבה: כ"ג באדר א' תשע"א (3.3.16)

בשם המערערת: עו"ד רחל זוארץ-לי

בשם המשיב: עו"ד פארס בריק

פסק דין

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

לפנינו ערעור על גזר דין של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים מ' גלעד, ר' פוקס וד' פיש) בתפ"ח 39260-33 מיום 19.11.2014, במסגרתו הוטלו על הנאשם 17 שנות מאסר בפועל בגין ימי מעצרו; שלוש שנים מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, וה坦אי הוא שלא עבר כל עבירה מין או אלימות מסווג פשע; שנת מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, וה坦אי הוא שלא עבר כל עבירה מין או אלימות מסווג עוון או עבירות אiomים; ופיצוי למחלוננת בסך 150,000 ש"ח.

תמצית כתוב האישום המתווך

1. כתוב האישום, אשר תוכן במסגרת הסדר טיעון כולל שני אישומים. על פי האישום הראשון, בין השנים 2007-2011 ישן הנאשם לשירוגין עםתו – קטינה בת 10-14 שנים באותה עת (להלן: המחלוננת) – בmittuto בלילות, ונוהג פעמים רבות לגעת בגופה ללא הסכמתה, לטפה באיבר מינעה ובזהה וללקק את איבר מיננה. כל זאת, בעת שהו של המחלוננת וה הנאשם לבdam בבית. במועדים שונים במהלך אותן שנים, לרוב בשעות הצהרים והערב, נהג הנאשם לבועל את המחלוננת שלא בהסכמה, בכך שהיא מחדר את איבר מיננו ואצבעותיו לאיבר מיננה. כמו כן, במועד מדיוק שained ידוע למערערת, בשנת 2007 או בסמוך לה, עת היו הנאשם והמחלוננת לבודם בסלון ליטף הנאשם את המחלוננת שלא בהסכמה, מעלה ומתחת לבגדיה, בחזה, באיבר-מיןה ובישבנה. כל זאת עשה הנאשם לשם גירוש, ביזוי וספק מינין.

2. במועד מדיוק שained ידוע למערערת בשנת 2011, בעל הנאשם את המחלוננת ללא הסכמה, וכתווצה מכך הרתת המחלוננת. ביום 11.8.2011 הפילה המחלוננת את עוברה בבית חולים, כשהיא בשבוע ה-23 להריון. כחודש לאחר הפללה, נכנס הנאשם לחדרה של המחלוננת בשעת לילה ובעת שישנה, פשט את מכנסיה ותחתוניה ובעל אותה ללא הסכמה. יום לאחר מכן, ביקש ממנה הנאשם לבלווע כדור כדי להבטיח כי לא תיכנס להריון פעם נוספת.

3. לאחר אותן אירועים, במהלך השנים 2011-2012 נכנס הנאשם לחדרה של המחלוננת בהזדמנויות שונות ובעודה ישנה ליטף את גופה וישבנה מעלה לבגדיה. כשהתעוררתה המחלוננת משנתה ודרשה ממנו להפסיק, חדל הנאשם מעשי. במועד נוסף, במהלך חג הרמדאן בשנת 2012, בשעות אחר הצהרים ישנה המחלוננת בסלון. הנאשם ניגש אליה וליטף אותה באיבר מיננה מתחת לבגדיה. המחלוננת התעוררה משנתה, צעקה על הנאשם והוא חדל מעשי.

4. במהלך כל התקופה המתווארת לעיל, דרש הנאשם מהמחלוננת שלא תספר לאיש על המעשים המוניים שביצע בה ללא הסכמה, תוך שימוש ואמצעי לחץ אחרים. כך, נהג הנאשם לאיים על המחלוננת כי יפגע בגופה וכי ישפוך עליה חומצה, ואיים עליה באמצעות סכין. כמו כן, נהג הנאשם להתנות את יציאותיה של המחלוננת מביתה בכך שתאפשר לו לבצע בה מעשים מינניים, וכן נהג לקחת ממנה את ילקוט בית הספר כדי שלא תוכל לлечט בבית הספר ותישאר עמו בבית. הנאשם אף נהג להביא את המחלוננת לבית הספר בשעה מאוחרת ולהוציאה מוקדם מההרג, זאת כדי שיוכל לבצע בה את מעשי המוניים באין מפריע. בגין המעשים הללו הושם הנאשם בביצוע עבירות של איןוס קטינה בת משפה לפי סעיפים 345(ב)(1) ו-3(3) בנסיבות סעיף 345(א)(1) וסעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (ריבוי עבירות); מעשים מגונים בקטינה בת משפה לפי סעיפים 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); ואiomים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות).

5. על פי האישום השני, עobar לחודש אוגוסט 2013 איים הנאשם במספר מקרים על אשתו כי יפגע בה ופעם אחת תקף אותה בכר שדחף אותה. כמו כן, במהלך חודש אוגוסט 2013 איים הנאשם על אשתו באמצעות סכין באומרו לה כי אם תתקרב למשטרה הוא יפגע בה. בגין מעשים אלו הושם הנאשם בביצוע עבירות של תקיפה בנסיבות לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; ואiomים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

6. ביום 11.2.2014 הודה המשיב במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתוב האישום המתוון והורשע בעבירות שיווחסו לו, בלי שישיכמו הצדדים על העונש.

גזר הדין של בית המשפט המחויזי

7. ביום 19.11.2014 נגזר דין של המשיב. בגזר הדין עמד בית המשפט המחויזי על עיקרי תסקירות נגעתה העבירה שנערכ בعنيינה של המתלוונת, בו דוח כי "גלויה העיריות" אותה חוותה, ערער אצלה את האמון הבסיסי ואת "חוויות האהבה כהזדמנות וכעරך", וגרם לה לתחשח חוסר אונים מתmeshכת וחוסר שליטה על אירועי החיים, דכאון, חרדה ואובדן. אשר להרין ולהפלה אותה חוותה המתלוונת, נקבע בתסקירות כי "אין מילימ לתאר את הנזק לנערה בכלל ובחרבה בה חייה בפרט, אשר מתעברת מאביה ועובדת הפלה יוזמה, מאושפצת כתוצאה מכך ויתר מכל שומרת על דבר האחראי להרין בסוד". עוד ציין כי גם אמה של המתלוונת הייתה קורבן לאלים פיזית קשה מצד המשיב ولكن הייתה חסרת כוחות והרגישה שאינה יכולה לסייע לבתיה.

בית המשפט הוסיף והתייחס לחווות הדעת הפסיכיאטרית שהתבקשה על ידי בית המשפט עצמו, לאחר שהעהה הסגנור טענות באשר למצבו הנפשי של המשיב. מחוות הדעת שנערכה על ידי המרכז לבראות הנפש, עולה כי המשיב מוכר למערכת הפסיכיאטרית משני אשפוזים קודמים ואובחן קליקה בתסמונת בתר-חבלית (PTSD). עם זאת, קבועה חוות הדעת כי בעת ביצוע העבירות המיחסות לו, היה המשיב עקבי ומחושב, כאשר "אין שום קשר סיבתי" בין התנהגותו העברינית לבין הפרעתו הנפשית.

8. לאחר שסקיר את טיעוני הצדדים לעונש,קבע בית המשפט המחויזי כי יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל העבירות המתוארות באישום הראשון, המהוות "איירוע" אחד. זאת, בשל ריבוי העבירות במרקבה דן; רצף ביצוען; התפרשותן על פני מספר שנים, ככלא ניתן לדעת מהו מספן המדוקן ומועד כל אחת מהן; והיוון מופנות כלפי קורבן אחד ונובעות מתכנית עברינית אחת. בית המשפט הטיעם כי "ניסיונות תיק זה מצויה ברף חומרה גבוהה מאד"; כי מדובר "במקרים של אב שאמר היה לשמש למחלונת משענת ומגן"; וכי המשיב "רמס את נפשה" של המתלוונת ואף "חילל את גופה" ו"הרס במידה רבה מאד את עתידה". בית המשפט אף הדגיש את התכוון שקדם לביצוע העבירות וחילקו הבלעדי של המשיב בביצוען. בשים לב למדיניות הענישה הנוגעת בעבירות מסווג זה,קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם בגין אישום זה עומד על 15-20 שנות מאסר בפועל. אשר לעבירות המתוארות באישום השני,קבע בית המשפט כי מדובר ב"איירוע" נפרד, וכי מתחם הענישה בגין אישום זה הוא בין מספר חודשים ל-12 חודשים מאסר בפועל.

בבאו לקבוע את העונשים בתחום המתחם, ציין בית המשפט לקולא את הودאת המשיב בשלב מוקדם יחסית של המשפט, אשר חסכה זמן שיפוטי ואת העדת המתלוונת, ואת העדר עברו הפלילי של המשיב – אם כי במידה מועטה בלבד, לנוכח ביצוע עבירות רבות ומגוונות בתיק דן לאורך מספר שנים. לצד זאת, הדגיש בית המשפט כי "יתכן שבהתודאותו של המשיב אין חרטה. זאת, עקב העובדה שਸמוך לאחר שמייעת הטיעונים לעונש, ביקש המשיב לחזור בו מהודאותו בטענה שבנו הוא האחראי לביצוע העבירות, טענה ממנה חזר מיד לאחר מכן. עודקבע בית המשפט כיITCHASH במידה מצומצמת לקולא בהפרעה הנפשית ממנה סובל המשיב, כיון שאמנים אין קשר בין מצבו הנפשי לביצוע העבירות, אך המשיב עשוי לסבול יותר מאדם אחר בעת מסרו.

בסופה של יום, גזר בית המשפט על המשיב עונש כולל של 17 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, כמפורט לעיל בפתח פסק הדין. יעיר כי עונש כולל זה הושת בוגין שני האירועים השונים ייחודי, משומם שבית המשפט סבר כי העונש הראו למשיב בגין העבירות שבוצעו כלפי בת זוגו – שפורטו באישום השני – קטן ביחס לעונש הראו בגין העבירות שבוצעו כלפי המתלוונת.

הערכת מסוכנות

עמוד 3

9. לקראת הדיון בערעור הוגשה לעיינו הערכת מסוכנות בעניינו של המשיב. בהערכתה המסוכנות מיום 15.10.2015 צוין כי לאורך בדיקתו של המשיב בלטו חוסר אמינות ומינופולטיביות מצדיו. עוד נקבע כי המשיב גדל בעזובה רגשיות ופיזיות, אינו לוקח אחריות על העבירות שביצע, מכחיש אותן לשינויו וטוען כי היה בהמלצת בא כוחו. עוד נקבע כי המשיב אינו מגלת אמפתיה לבתו או לאשתו. בהערכתה המסוכנות תואר כי "בטרם נשאל המשיב על התפתחותם המינית דיווח כי עבר פגיעות מיניות חוזרות החל מגיל 10, על ידי גורמים שונים". המשיב מסר לעורכת הערכת המסוכנות כי, במהלך שהותו בפנימיה נגעו לו "בכל הגוף" כאשר לא יכול היה להتلונן על כך כיון שלא היו מאמינים לו. המשיב אף תיאר מעשי סדום שבוצעו לו על ידי שלושה נערדים, וציין כי "לא סיפר על כך מעולם". עוד תיאר המשיב פגיעות מיניות חוזרות אשר לא לטפלו, כאשר "פגיעה מינית שלא טיפול מהוות גורם מעלה מסוכנות". בסיכוןו קרובן לפגיעות מיניות חוזרות אשר לא אישר, כל עוד מדובר בפגיעה מינית צוין כי "מדובר בנבדק שהוא המשיב פגיעות מיניות חוזרות על ידי מעסיק בمساعدة בה עבד והתגורר. בהערכתה המסוכנות צוין כי" קורבנות להן תלות של דבר, נקבע כי רמת המסוכנות של המשיב היא נמוכה ביחס ל"קורבנות זרות" ובינוניות ביחס ל"קורבנות להן תלות בו".

טענות הצדדים בערעור

10. המערעת טעונה - באמצעות באת כוחה, עו"ד רחל זוארץ-לוֹ – כי על אף שהעונש שהשיט בית המשפט המחויז על המשיב הינו חמוץ, אין בו כדי להلوم את מעשיו "מעורי הפלצות" שלאורך שנים ארוכות הפר את בתו הקטנה "לשבחת מין", ונוהג לאנוס אותה ולבצע בה מעשים מגונים החל מהיותה כבת עשר שנים. עוד מטעימה המערעת כי "למרבה הזעקה", בעקבות אחד ממעשי האונס הרטה המתлонנת ונאלצה לעבור הפללה בהליך יום. הליך יום שכזה, כך טעונה המערעת, הינו הליך טראומטי, פיזית ונפשית, גם לאישה בוגרת. קל וחומר "לולדת רכה בשנים" שנכנסה להריון מביאה ונאלצה לניצור בתוכה את "הסוד הנורא". לפיכך, מבקשת המערעת להחמיר בעונשו של המשיב החמורה ניכרת.

11. המשיב טוען – באמצעות בא כוחו, עו"ד פארס בריק – כי גזר דין של בית המשפט המחויז מפורט ומנווקח, וכי בית המשפט היה ער לחומרת המעשים, אך שברור שלא שגה באופן מהותי ביחס לעונש שהושת עליו. לטענתו, צדק בית המשפט כאשר נתן משקל להודאותו – שחסכה את עדותה של המתлонנת – וכי אם עובדה זו לא תתקבל ביטוי של ממש בנסיבות עונשו, עלול הדבר "להעביר מסר שלילי". עוד מדגיש המשיב את מצבו הנפשי, כאשר לטענתו מהמצאים הרפואיים בעניינו עולה שחלת החמרה בהתנהגותו לאחר תאונה שעבר בשנת 2007, אשר חופפת את התקופה שבה בוצעו העבירות בהן הורשע. על כן, טוען המשיב כי אין מקום להתערב בגזר דין של בית המשפט המחויז.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בכתב הערעור ושמעתית את טענות הצדדים במהלך הדיון לפניי, הגיעו למסקנה כי יש לקבל את הערעור. הלכה ידועה היא, שערצת הערעור לא תתערב בעונש שגורה הערכאה הדינית אלא במקרים חריגים בלבד [ראו: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009); ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (5.2.2014); ע"פ 5960/13 מדינת ישראל נ' עון, פסקה 7 (23.4.2014)]. על אף שהעונש שהשיט בית המשפט המחויז על המשיב הינו חמוץ, סבורני כי במקרה קיימת הצדקה להחמרה נוספת בעונשו.

בית משפט זה עמד במקומות רבים על החומרה המיווחדת של עבירות מין במשפחה. כך לדוגמה בע"פ 2477/91 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 2 (11.3.1993) נקבע כי:

"מעשה אinous מהוות עבירה חמורה ביותר, וחמורה היא שבעתים כאשר המדווח באונס של קטינה. אולם כשאותה קטינה היא גם בתו של הנאשם, אשר הינה חסרת אונים כלפיו, ואין לה לרוב כתובות בפנייה תוכל להتلונן וממנה תוכל לבקש מגן בפני עצמו כאלה, הרי מחייב הדבר סנקציה מכאייה ומתירעה עוד יותר".

כן נאמר בהקשר זה:

"עבירות מין בתחום המשפחה הן מהעבירות החמורים והמזענאות בחוק העונשין, והן כרכות בסבל ויסורים נמשכים לקורבנותיה. יש להרטיע כנגדן, להוקיע ולהחמיר בענישה בגין" [ע"פ 6352/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 17 (15.10.2012)].

המשיב השתמש במתלוננת כ"שפחת מין" החל מהיותה כבת עשר שנים, תוך שהוא אונס אותה, מבצע בה מעשים מגונים ומעבירה מדררי גיהינום פיזיים ונפשיים. כפי שעה מתקיר נפגעת העבירה, מעשים אלו ישאירו בה את חותמתם לעד. עוד עולה מהתשකיר כי המתלוננת זקוקה לשנים רבות של טיפול, אולי בשלב זה הפגיעה בה היא כה קשה עד שאין לה יכולה לקבל סיוע במצבה הנפשי הקשה, שכן אבדה לה יכולת לפתח אמון בסיסי באנשים, כולל גורמים טיפולים. בעקבות זאת ניתן המתלוננת את הקשר עם גורמים אלו.

בעקבות אחד ממשי האונס, הרתה המתלוננת ובגיל 14 הפילה את עוברה בהליך יזום בבית החולים, כשהיא בשבעה-23 להריון. הליך יזום של הפללה בשלב מתקדם של הריון, לנערה צערה אשר נכסה להריון מאביה ונאלצה לנצור בתחום את זהות אביו של עוברה – שכן במהלך כל השנים דרש ממנה המשיב שלא תספר לאיש על מעשי, ואיתם כי ישפר עליה חומרה ויפגע בה באמצעות סיכון – מעיד על הזוועה שהייתה מנת חלקה של המתלוננת, ומצביע את מעשי של המשיב ברף העליון והחמור ביותר של עבירות מין במשפחה. למקרה הזוועה, כניסה להריון והליך ההפללה אותו עבירה המתלוננת, לא מנעו מהמשיב להמשיך ולבצע בה עבירות מין, לרבות אינוסה לאחר ההפללה תוך דרישת כי תקח כדור שימנו הריון נוסף.

בזמן שלדות בנות גילה של המתלוננת קמות בבוקר בבית הספר, התעוררה המתלוננת לאורך שנים לטור סיוט מתמשך. המשיב נהג לחתם מבטו את ילקוט בית הספר כדי שתישאר עמו בבית, וכן להביאה לבית הספר בשעה מאוחרת ולהוציאה בשעה מוקדמת, כדי להשתמש בגופה של ילדתו ככלי לפורקן תאומי החולניות באין מפריע.

13. בדים, ציין המשיב כשיקולים לקויה את הودאות המוקדמת אשר חסכה זמן שיפוטי ויירה את עדותה של המתלוננת וכן את מצבו הנפשי. בדיון שנערך לפניינו, אף עליה כי הפגיעה המינית שעבר המשיב לטענתו – כמפורט בהערכת המסוכנות – יכולות להוות שיקול נוספת לקויה. אדרש לשיקולים אלו כסדרם.

אמנם אין להקל ראש בהודאותו של נאשם בשלב מוקדם של ההליך. עם זאת, במקרים דוגמתו, נדמה כי אין בהודאותו של המשיב כדי להטות את הcpf להקללה בעונשו. המשיב ביקש לחזור בו מהודיותו בישיבת הטיעונים לעונש, תוך ניסיון מניפולטיבי להשליך את ביצוע המעשים על בנו, שהיה בן 12 בעת תחילת ביצוע המעשים בשנת 2007. עובדה זו, מלמדת כי הודאותו של המשיב הינה אך מהשפה ולחוץ וכי אין בה נטילת אחריות כנה. בית המשפט המחויז הדגיש בכך זה, תוך שקבע כי "אין לשלול את האפשרות כי הודהו של הנאשם היא במידה רבה הוודה שאין בה חרטה"; וכי ראייה לכך ניתן למצוא "בהתנהגותו המניפולטיבית" של המשיב, אשר ביקש לחזור בו מהודיותו, בטענה מניפולטיבית שבנו הוא האחראי לביצוע העבירות". בעניין זה, הטעים בית המשפט כי "עד כמה נלווה טענה זו ניתן להסיק מכך שבעת שהחלה מעשי האונס במתלוננת...היה הבן בגיל 12 שנים בלבד". עובדה זו אף עליה מהערכת המסוכנות בעניינו של המשיב, שקבעה כי הוא אינו לוקח אחריות על מעשי ומחייב אותם לסרוגין. יעיר כי עסוקין במשפט שלאורך שנים ארוכות ביצע עבירות מין רבות, חמורות וקשות, ועל כן אף הטענה בדבר עברו הפלילי הנקי של המשיב, אשר עלתה

בדיון בבית המשפט המחויז, דינה להידחות או, לכל הפחות, לקבל משקל מזערى.

בעניין מצבו הנפשי של הנאשם; כבר קבע בית המשפט המחויז כי לא הוצאה בפניו "כל הוכחה כי קיים קשר סיבתי בין ההפרעה ממנה סובל הנאשם לבין מעשי באירועים מושא כתוב האישום", וכי אף "הסגור אישר כי בנסיבות המקרא לא ניתן להוכיח קשר בין הדברים". וטעם בהקשר זה, כי מחאות הדעת הפסיכיאטרית עליה כי הנאשם אושפץ פעמיים בחציה הראשונית של שנת 2010, כאשר הוא הורשע בביצוע עבירות בגין מילוי תפקידו החל משנת 2007 ועד שנת 2012, אף שהוא אובחן כспособ מתסמנת בתרא חבלתית בשלבי התקופה בה ביצע את עבירות המין. בдиון לפניינו, כמו גם בдиון בבית המשפט המחויז, א闷ם טען הנאשם כי ההפרעה נוצרה עקב תאונת עבודה שאירעה לו בשנת 2007. עם זאת, בית המשפט המחויז התבבס בהכרעתו אף על החלקים בחוות הדעת הפסיכיאטרית העוסקים באשפוזו ואבחונו של הנאשם בשנת 2010, ובחר שלא להתבסס על מסמכים רפואיים שהוגשו מטעם הנאשם, אשר לשיטתו מבסיסים את טענתו בדבר היוצאות הפסיכולוגיות בשנת 2007. יותר בהקשר זה, כי בחוות הדעת הפסיכיאטרית צוין כי לפי דבריו הנאשם, עבר תאונה "לפני בשנת 2008" (כך במקור – י.ד.). עוד יותר, כי בין המסמכים הרפואיים כאמור, מצוין שני "סיכום אשפוז" במרכז לביריאות הנפש בעניינו של הנאשם, שניתנו בשנת 2010. במסמכים אלו מצוין רק כי "לדבריו" של הנאשם, עבר תאונה "לפני שנתיים". במסמך הרាជון נקבע כי "אין עדות לפעולות פסיכוטית"; כי הנאשם "שולל יכולות אובייניות"; וכי "באבחנה המבדלת יש להביא בחשבון PTSD (לאחר חבלה), MAJOR DEPRESSION ORGANIC MOOD DISORDER". במסמך השני נקבע כי "אין עדות לפעולות פסיכוטית או דכאנית" וכי הנאשם "סובל מחרדה", "הפרעות בריכוז" ואובחן כспособ PTSD. צוין כי בין מסמכים אלו מצוי מסמך נוסף, שלישי במספר, בכתב יד, ממנו ניתן ללמוד לכאורה על אשפוז אמבולטורי מראשית שנת 2010 במרפאה לביריאות הנפש במוסד רפואי מסוים, שבו התיחסות לכך שבשנת 2007 נפגע הנאשם בזמן עבודתו עקב נפילה במדרגות שכתוכאה ממנו, לדבריו, הוא "סובל מכ Abrams בלסת", ומתלוון על כך שהוא סובל מ"מצב רוח בלתי-רגיל עם נטייה למצב רוח דכאנוני..."

אשר לפגימות המיניות שמהן סובל הנאשם לטענותו; הטענות לקיומן של פגימות אלה עלו לראשונה לפני בית משפט זה עקב החלטתי מיום 19.8.2015 כי המרכז להערכת מסוכנות וירוך חוות דעת בעניינו של הנאשם. בהקשר זה צוין כי בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה לבקשת בית המשפט, אין זכר לטענות בדבר פגימות אלה. מן האמור לעיל עליה, כי בית המשפט לא יכול היה לש��ול את הטענות בדבר הפגיעה המינית לכואורה מהן סובל הנאשם, שכן לא התקיימו דרישות הוראת סעיף 40(ג) לחוק העונשין.

14. אשר על כן, ובשים לב לכך שערעורו אינה מזכה את הדיון עם הנאשם, אציג לחבריי לקבל את הערעור ולהעמיד את עונשו של הנאשם על 19 שנות מאסר בפועל – בגין ימי מעצרו – ולהוותר את יתר רכיבי גזר הדיון בעינם.

שופט

השופט י' עמיית:

אני מסכים.

שופט

השופט צ' זילברטל:

אני מסכימן.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דיןו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, ד' בניסן התשע"ו (12.4.2016).

שופט

שופט

שופט